

NGƯỜI VỀ TỪ THIÊN QUỐC
5

Người tu xuất khỏi thế gian
Về nơi thanh cảnh niết bàn tối cao
Không gian bất biến siêu hình
Thiên hồn siêu thoát quốc hồn hiển linh

Thưa Cô Bác Anh Chị chuyện Thiên Quốc là chuyện ở bên trên thượng giới một cõi vô cùng thanh nhẹ, một cõi mà nhiều người thường hay nhắc tới và ước mong mình tới đó "**Người Về Từ Thiên Quốc**" là người phàm, tu xuất hồn đi, rồi trở lại, kể về chuyện Thiên Quốc.

Chuyện Thiên Quốc là chuyện có thật, nơi đấng Cha Trời đang ngự và mong sao tất cả chúng ta, ai ai cũng trở về Thiên Quốc mà tận hưởng những cái gì, được gọi là hạnh phúc vô biên và Thiên Đàng vĩnh cửu.

Muốn đi qua cửa Thiên Đàng thì phải đi qua cửa tử trước, rồi mới tới Thiên Đàng sau. Đó là sự thật. Chuyện xảy ra có trật tự đàng hoàng, chứ không thể nào đi ngang được. Bởi vì luật lệ đã sắp đặt, từ thế gian cho đến Thiên Đàng, một cách rõ ràng và minh bạch.

Không có trật tự ở thế gian thì không sao biết được cảnh Thiên Đàng. Tại sao phải như vậy? Bởi vì một linh hồn khi còn sống, nếu lập lại trật tự cho khối óc quân bình thì có thể giao du trong ba cõi. Ba cõi đó là Địa Ngục, Thiên Đàng và Thế Gian. Mà mình đã nghe nói và nhắc tới hằng ngày, hằng thế kỷ đã qua.

Thiên đàng địa ngục có lâu
Mọi người đều nói mọi người ước ao
Sao cho con được về Trời
Để con bá kiến Ngọc Hoàng Thiên Tôn

Một linh hồn hay một tâm hồn, dùng thần thức, sẽ xuyên qua ba giới Thiên Đàng, Địa Ngục và Thế Gian. Muốn xuyên qua cõi Thiên Đàng thì bắt buộc phải vượt qua cảnh Địa Ngục tối tăm, vì đây là qui luật sắp xếp cho mỗi linh căn xuống thế.

Nếu thần thức mình không vượt qua cảnh Địa Ngục thì không sao mà nói được cảnh Thiên Đàng. Muốn vượt qua cảnh địa ngục thì mình phải được tôi luyện trong chốn âm u của địa ngục, mới thoát được. Chứ không tài nào mà tới Thiên Đàng, nếu không bước qua cảnh Địa Ngục tôi luyện. Không xuyên qua Địa Ngục, mà nói chuyện Thiên Đàng là không có đúng.

Đem thân tôi luyện linh hồn
Sao cho thuần thực vía hồn hội qui
Âm dương tương kế gần kề
Là con đường đạo xuất hồn thăng thiên

Người nào vượt qua được, tất nhiên sẽ biết, làm cách nào để vượt qua và nói giúp cho người khác, cũng vượt qua như mình. Không nên nói u ơ làm người khác lơ mờ mà có

tội. Cảnh Địa Ngục đó ở đâu! Là do tâm mình, tâm mọi người. Và tất cả các tôn giáo cũng đều phủ nhận là Địa Ngục có và Thiên Đàng có. Thế nên muốn vượt qua cảnh Địa Ngục thì chúng ta phải tu hành, luyện đạo, luyện nội thức, luyện thần hồn.

Luyện nội thức, luyện thần hồn là luyện bằng cách nào, bằng phương pháp nào?

Cái này mới quan trọng. Mọi tôn giáo, mọi tâm linh nào tu, ai ai cũng muốn mình có một nội thức, một thần hồn giải thoát, trước khi mình ra đi. Đó là cốt yếu cho mọi hành giả tu ở trên thế gian.

Thế nên mọi người ai cũng dùng phương tiện sẵn có của môn phái mình, mà tu luyện cho phần linh hồn giải thoát.

Mà từ xưa cho tới giờ ít có ai luyện nổi. Tại sao?

Tại vì không phải dễ, nếu dễ thì người ta công bố như là Vô Vi đã công bố. Tu xuất hồn.

**Thần hồn giáng xuống thế gian
Bị giam bị giữ trong mình bao lâu
Tu sao cho giải thân hồn
Phải dùng nguyên điển Đạo Đồi song tu**

Tại sao các giáo phái khác luyện hoài mà không được, tại vì không dám va chạm vào cảnh đời. Thì làm sao mà thoát khỏi.

Vì đời là Địa Ngục, vì đời là bãi trường thi, để mình tu luyện cho phần linh hồn sáng suốt. Các giáo phái khác xa lánh đời thì làm sao quán thông cảnh Địa Ngục. Mà cảnh Địa Ngục đó nó nằm sẵn trong đời sống hiện tại của chúng ta.

**Cảnh đời địa ngục âm u
Ai mà vào đó thì tu xuất hồn
Xuất hồn mới vượt càn khôn
Càn khôn tạo dựng cảnh đời trái ngang**

Tại sao Con nói đời là địa ngục?

Đức Chúa Ngài cũng bị người đời hại, Đức Phật Ngài cũng bỏ cung vàng đi tu. Thì có phải đời là Địa Ngục không!

Nếu không bị đời hại thì hai Ngài đâu có thăng hoa lên Thiên Đàng và nhắn lại chúng sanh biết có cõi Thiên Đàng. Hai Ngài đó là tấm gương sáng nhất, cho mọi chúng sanh noi theo. Không tin đời là Địa Ngục của trần gian, thử chạy theo đời, chạy theo tiền, tình, danh và lợi thì bị hút liền bị xa lầy liền.

Tới một lúc nào mình bị đời đá địch, ruồng bỏ, thì mới tỉnh ngộ đời là ngục tù bao la trong cái cõi tiền, tình, danh lợi.

Tiền, tình, danh và lợi sẽ làm linh hồn mình tằm tối, ngu si, mà biết bao nhiêu người phải khóc than đau khổ, cũng vì tiền, tình, danh lợi. Mà linh hồn mình u tối, thì nội thức linh hồn sẽ suy tàn, thì làm sao mà sáng suốt vượt qua Ta Bà, vượt qua Địa Ngục của trần gian mà giao du cõi Thiên Đàng lý tưởng.

**Ai tu cũng bị thử hoài
Tiền tình danh lợi để mà thử tâm
Không tu ở chốn chợ đời
Làm sao phá nổi cửa Trời nhập môn**

Không tin: tiền, tình, danh và lợi là địa ngục của trần gian, giam linh hồn của mình trong đó. Thì cứ coi mấy vị nào tu mà còn tham danh, tham tiền, tham tình thì hậu quả sẽ đi về Địa Ngục, sau cái bệnh.

Người nào tu xuất hồn xuống Địa Ngục sẽ chứng kiến những người tham tiền, tham tình, tham danh mặc áo lụa khóc nức nở thảm thương chịu tội. Ăn năn, nhắn gọi con em mình trên thế gian đừng tham lam nữa, mà mắc đọa đày ở địa ngục. Nhiều cái cảnh ghê rợn trừng trị ở địa ngục, cho những vong hồn ác ôn. Như là móc mắt, đổ dầu, lóc da, xẻ thịt, mà kinh sách đều có ghi. Thật sự đều đúng như vậy.

Muốn vượt qua cảnh Địa Ngục của trần gian, mình phải khổ luyện và trầm luân trong đó. Không từ chối một cái gì, mà Địa Ngục của trần gian réo gọi. Nếu mà mình trốn tránh trong những nơi yên tĩnh, thì lấy gì mà thoát cảnh Địa Ngục và nhập vào Thiên Quốc.

Ở trong những nơi thanh tịnh là chỉ có tạm thời ca tụng cái lý thuyết, hình thức của Thiên Đàng trên đời môi chót lưỡi mà thôi. Làm gì chứng được cảnh Thiên Đàng đó nó ở trước mắt ta.

**Thế nên đừng có làm thâm
Lời kinh tiếng kệ cho người mê ta
Tạo cho tâm địa xấu xa
Cảnh đời không hiểu tạo nhiều điều sai**

Tu mà không đụng với đời không lẫn lộn với đời thì mình làm sao có kinh nghiệm sống. Còn như mình muốn vượt thoát cảnh Địa Ngục tìm Thiên Đàng thì mình cũng phải đi vào Địa Ngục chớ. Đi vào thì mới biết chỗ này tối tăm, âm u, bẩn thỉu, mà thoát ra chỗ sáng.

Rất rõ ràng, nếu mà mình từ chối cảnh Địa Ngục thì không có cách nào tháo gỡ mà nói rằng cho người ta biết cảnh đó âm u. Bằng chứng là mình chạy trốn trách nhiệm, chạy trốn sự đời. Mà đời là bài học quý giá nhất trần gian, giúp cho một linh hồn tiến hóa lên bên trên. Ngoài cảnh đời còn một cảnh nữa không hết đâu. Không dự thi ở trường đời thì lấy gì đậu, lấy gì tiến, mà nói chuyện giải thoát, hoàn nguyên.

**Tu hành muốn giải nghiệp duyên
Phải thi phải dự cảnh đời luyện tôi
Luyện cho thân xác tan hình
Trở về bản thể Như Lai của mình**

Thế nên muốn tiến tới Thiên Đàng là hành đạo chứ không phải giành đạo. Giành cho nhiều, giành cho cố, chỉ tạo ra, nói xấu đạo người, đạo ta mà thôi, không có ích lợi gì. Mà không hiểu mà không biết, đạo đâu có phải riêng, đạo của mình.

Đạo là của Thượng Đế, Ngài lập ra đủ thứ đạo, ai căn cơ nào tùy duyên đó mà tiến. Mình tiến rồi, giáo phái mình tiến, mình tưởng nghĩ, chỉ có Thượng Đế là yêu thương, riêng cá nhân đạo mình thôi, còn người khác đạo thì Thượng Đế không có nhà ý tới. Có phải mình eo hẹp ích kỷ hay là mình đề cao Ngài, bênh vực mình, mà kêu gọi Ngài, vì mình, mà dứt bỏ các chúng sanh khác đạo. Thì việc này không đúng.

Thượng Đế Ngài không có làm như vậy, chính cá mình hành đạo, cầu thả với tính cách hay ca tụng hẹp hòi xu hướng và tăng bốc.

Nên có những ý nghĩ không tốt, với chúng sanh khác đạo.

Nhiều người nhiều đạo, nhiều xe, nhiều tàu, nhiều kiểu khác nhau mình đã thấy cái nào cũng hay hết. Nếu mà dở, tại sao nó sinh tồn mãi mãi.

Bây giờ nền văn minh phát triển cao, vật chất phát triển rất nhanh. Chúng tỏ con người ta đâu có khù khờ như ngày xưa nữa. Vật chất phát triển là do khối óc con người đóng góp. Khối óc có văn minh hay không là do con người hưởng thụ thanh nhẹ, họ mới có trình độ cao mà phát triển văn minh tiến bộ như ngày nay.

- **Trình độ đó là phải nói về trình độ điện năng, điện tử của vật chất do khối óc của con người đóng góp.**
- **Mà khối óc tinh vi đó do điện năng của vũ trụ hình thành. Điện năng của vũ trụ hình thành là do Thượng Đế sanh ra.**

Cái này khoa học chưa có tới. Bây giờ khoa học chưa tin có Thượng Đế, mai một bệnh gần chết thì khoa học mới chạy theo Thượng Đế. Cầu xin cho con về Thiên Đàng.

Thế nên muốn nói chuyện Thiên Đàng là chỉ có nước hành theo, cho kịp chu kỳ tiến hóa của văn minh thời đại.

Hành cách nào tâm thức của mình phát triển nhanh, đạt tới mục đích mà Đức Chúa, Đức Phật Ngài mong mỏi chúng sanh, mau giải thoát khỏi địa ngục âm u.

**Thích Ca truyền đạo cao xa
Chúa Ngài cũng dạy ngày ngày ăn năn
Mau mau thức tánh tu thiên
Hành như Đức Phật thoát miền trầm luân**

Thế nên giữa thời đại văn minh khối óc con người biết suy luận. Nên con người cần lãnh hội những chuyện hiện thực hơn. Thực hành nhanh hơn để đạt được kết quả khả quan hơn. Đừng có thực hành qua hình thức cúng kiến và cầu khẩn.

Lấy cái chuyện cúng kiến và cầu khẩn mà nói chuyện với một người khoa học văn minh, thì làm sao mà mình nói. Mà thiên hạ vẫn làm mà cho chuyện cúng kiến, cầu khẩn là đúng với thời buổi hiện nay. Cúng kiến van xin là rất ấu trĩ.

Nên thực hành thì chánh pháp hơn.

**Đi tu đi học giống nhau
Cái nào cũng học, cũng hành tiến mau
Đường về nguồn cội ngôi cao
Dững hành thiên định, giúp người thẳng hoa**

Còn cái này mình thực hành và tự phát triển đi tới, theo trình độ, không cầu xin và cúng kiến. Thực hành những phương pháp khứ trước, lưu thanh của mình, thì mới phát triển tâm từ bi, bằng trực giác của chính mình, bằng khối óc của mình.

Khứ trước lưu thanh là sao!

Là loại bỏ những cái gì u tối, nặng trước, tìm những cái gì thanh nhẹ sáng suốt mà phát triển đi lên. Chứ không có cầu xin, chứng minh bằng thực hành cho khoa học thấy tại làm sao tôi được thanh nhẹ sáng suốt mà không phải cầu xin. Như vậy thì khoa học họ mới tin, qua căn bản thực hành chánh pháp.

**Thực hành mới thấy mình mình
Con đường phát triển, tình thương người đời
Van xin cầu khẩn chẳng cần
Phải hành phải giải, trận đồ thế gian**

Mình phải lăn lộn vào trong đời, bởi vì đạo, nó nằm sẵn trong đời, thì chính mình thấy hành động mình, tham lam, tầm tối, mà ăn năn thức giấc sửa sai.

Sửa sai để chi, để thoát khỏi ngục tù. Nếu không sửa sai, những hành động gian tham, dâm dục thì làm sao tiến, sau này mình thoát lên cảnh Thiên Đàng thanh nhẹ.

Tâm hồn mình cải sửa cảnh trần tục của thế gian, thì tâm hồn mình thanh nhẹ. Sự thanh nhẹ đó, nó sẽ đưa ta tới Thiên Đàng, đàng hoàng. Rõ ràng trước mặt chúng ta, như Chúa và Phật đã nhắc nhở. Cảnh đó, nó hiện ra một thế giới nguy nga tráng lệ, đời đời bất diệt. Con người sống trên đó, thương yêu, vui vẻ, hòa ái và tương thân, không bao giờ tị hiềm ganh ghét.

**Người mà thoát tục hoàn thiên
Tâm hồn thanh thản, an vui tình Trời
Thấy đâu cũng đẹp tuyệt vời
Phát ra hương diệm, hương thơm tình Trời**

Làm sao mình chứng nhận điều đó có thật?

Đó là tu Vô Vi, xuất hồn qua cửa tử, thì mình chứng quả vị vô sanh, thì biết được có cảnh Địa Ngục và có cảnh Thiên Đàng.

Chứ làm sao mà nói được, mình phải công phu, công năng, bằng thực hành. Nếu mình không có chứng nghiệm và thoát được cảnh Địa Ngục của trần gian thì làm sao mình tin các Ngài kia nói đúng. Mà mình và mọi người, ai ai sanh ra cũng đều ở trong cái cảnh Địa Ngục âm u đó.

- Sanh, lão, bệnh, tử, khổ, có phải cảnh địa ngục không!

Nếu mình không ở trong Địa Ngục thì làm sao mình giải thoát. Mà ngày xưa Đức Chúa và Đức Phật cũng phải ở như chúng ta và các Ngài ấy đã tu, đã giải thoát về Thiên Đàng về Niết Bàn lâu rồi, hết mấy ngàn năm nay. Hiện tại thì bây giờ mình phải noi gương các Ngài ấy thực hành như các Ngài thì mình sẽ tiến.

**Tiến lên trên cõi thanh đài
Có Cha đang đợi, trông ngày đoàn viên
Mong sao tất cả ấm yên
Vui say hạnh phúc, Thiên Đàng hân hoan**

Ai không tin là có cảnh Địa Ngục, thì tới lúc mình bệnh gần chết thì mình sẽ tin.

Cảnh Địa Ngục là cái xác tối tăm của mình giam hãm phần hồn. Thể xác mình không biết tu luyện thì phần hồn sẽ bị chết và bị đọa đày vô cõi âm.

**Phần linh hồn của mình nó ở bên trên thượng giới, cõi thanh đài.
Lấy cái gì làm bằng chứng là người ta có phần linh hồn ở bên trên thượng giới?**

Cái khối óc của mình là phần thanh nhẹ, do đấng toàn năng hình thành, chứ không phải khoa học làm ra khối óc mình.

Phần linh hồn thanh nhẹ của mình là cái nội thức ở bên trong, cái cảm giác siêu diệu, một triết lý siêu minh tâm thức. Làm cảm động nội tâm, nội thức của mình qua một làn sóng thanh nhẹ cảm mát vô biên. Khiến người nào có tâm đạo cao, sẽ giao cảm được phần linh hồn có.

Một con người cảm nhận được mình có phần linh hồn qua nhiều trạng thái khác nhau, về tình cảm cũng như về thiêng liêng qua nội thức.

Thí dụ mình thử so sánh một lời nói thanh nhẹ của một người con biết hiếu thảo cung kính với cha mẹ, thì thử hỏi người cha hay mẹ nào không hài lòng, cởi mở với sự hiếu thảo của người con.

Cái **hài lòng** là cái phần linh hồn mình cảm giác thanh thản, nó làm cho mình ưu tư, sung sướng vô biên. Cái linh hồn ai cũng có, mà không biết nó ở đâu, nó ở bên trên thượng giới.

Mình tu thì mình sẽ chứng được phần linh hồn nó ở trên thượng giới và mình sẽ thấy nó luôn.

Con thử chứng minh, cho mình dễ hình dung, hình dạng phần linh hồn nó sẽ ra sao. Để viết mà không chứng minh, thì viết làm chi.

Linh hồn của mình nó vô hình và hữu hình.

Nó vô hình: là mình nghe, mình hiểu, mình biết mà mình không có thấy. Bởi vì nó bất diệt, nên rờ hay đụng nó, thì không sao rờ được, mà mình biết nó có.

Thí dụ như là lời nói của cha mình sao nghe nó hiền hòa quá, lời nói của con mình sao nghe nó hồn nhiên quá.

Cái đó thuộc về vô hình, nghe biết mà không thấy, mà chỉ cảm giác. Nhưng mà có hoài, không diệt được, cái cảm giác đó nó ở trong ta. Nó là đời đời bất diệt, là lời nói âm thanh.

Còn thuộc về hữu hình: là mình nhận thấy tiếng nói cha mẹ mình, qua thể xác tứ đại. Trước mắt và truyền qua thân thể mình mà mình không hay.

Thể xác là hữu hình, nhưng mà nó sẽ hư nát, không tồn tại. Cái linh hồn mình nó biến **có và không** một lượt. Mình thấy nó có, là nó có, mình thấy nó không, là nó không.

- Nó vừa là **Hữu Vi**, qua thể xác tứ đại **có có**, và nó cũng vừa là **Vô Vi**. là **không không**.
- Vô Vi là hư không, hư không, là ở bên trên thượng tầng thanh giới cao siêu.

Lên tới cõi Vô Vi thì mình sẽ chứng được linh hồn mình, bên trên giáng lâm qua thể xác tứ đại là hữu vi. Tu đi sẽ thấy linh hồn mình đẹp vô biên.

NGƯỜI VỀ TỪ THIÊN QUỐC

**Người đi người đã đi rồi
Nay người trở lại Dương Trần phụng thiên
Phụng cho thiên hạ thái bình
An vui tận hưởng tình Trời siêu nhiên**

**Siêu nhiên cấu trúc từ tầng
Nhơn sinh cộng hưởng, tùy nghi thực hành
Dũng hành tự tiến tự thắng
Về nơi Thiên Quốc, tự mình vui say**

**Từ lòng nhân ái vị tha
Sống vui hạnh phúc hy sinh chính mình
Chính mình minh lý đường chơn
Chung hành phát triển tự mình tiến lên**

**Tiến lên trên cõi thiên đình
Thiên Hoàng đón đợi, tiểu hồn hồi hương
Vương cao khí khái anh tài
Phát huy trí tuệ, dũng hành tiến thắng**

**Mặc cho giông tố bão bùng
Vững tâm hùng chí, phát huy đạo Trời**

**Đạo Trời ánh sáng muôn phương
Uy nghi thần lực khí Trời chuyển giao**

**Chuyển giao tinh khí của Trời
Phát ra thanh điển, thanh âm truyền lời
Điển lành ban trải nơi nơi
Người về từ cõi thiên đình giáng lâm**

**Kính bái
Con
Lê Thành Lợi.**